

POSTANOWIENIE

Dnia 25 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z wniosku M.O. i M.A.

przy uczestnictwie J.S., A.N., B.R., J.N., J.N., G.N.-S., Skarbu Państwa -
Prezydenta m. W., oraz PKP S.A.

w W.

o wpis,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 czerwca 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców

od postanowienia Sądu Okręgowego w W.

z dnia 6 września 2017 r., sygn. akt V Ca [...] /17,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) oddala wniosek Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej
Polskiej o przyznanie kosztów postępowania kasacyjnego
od wnioskodawców.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną wnioskodawców M.O. i M.A. od postanowienia Sądu Okręgowego w W. z dnia 6 września 2017 r., należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolą „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący powołali się na oczywistą zasadność skargi, polegającą na oczywistym naruszeniu art. 31 ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (tekst jedn. Dz.U. z 2018 r., poz. 1007 - dalej: „u.k.w.h.”) przez uznanie, że decyzje Ministra Infrastruktury i Budownictwa z dnia 12 maja 2016 r. i z dnia 12 sierpnia 2016 r. nie stanowią „odpowiednich dokumentów” w rozumieniu tej normy, mogących stanowić podstawę żadanego wpisu usuwającego niezgodność między treścią księgi wieczystej a rzeczywistym stanem prawnym.

Oparcie wniosku na przesłance oczywistej zasadności skargi wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*) bez konieczności pogłębionej analizy zaskarżonego orzeczenia i studiowania akt sprawy, sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów

lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, niepubl., z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, niepubl., z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, niepubl., z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, niepubl. oraz z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, niepubl.). W ramach swojej kognicji sąd wieczystoksięgowy bada treść i formę wniosku o wpis oraz dołączone do wniosku dokumenty, a także treść księgi wieczystej. Wpis może być dokonany na podstawie takiego dokumentu, który świadczy o istnieniu określonego stanu prawnego nieruchomości lub dokumentuje czynność materialnoprawną powodującą powstanie, zmianę lub prawa podlegającego wpisowi do księgi wieczystej, a więc z którego wynika bezpośrednio, komu przysługuje określone prawo do nieruchomości. Przedmiotem odmiennych ocen prawnych jest w rozpoznawanej sprawie to, czy przedłożone przez wnioskodawców decyzje Ministra Infrastruktury i Budownictwa, stwierdzające w swej sentencji nieważność decyzji Wojewody [...] z dnia 27 lutego 2004 r. w zakresie stwierdzającym nabycie przez przedsiębiorstwo państwowe PKP, prawa użytkowania wieczystego części bliżej opisanych dawnych działek nr [...] i [...] (ujawnionych w księdze wieczystej jako własność Skarbu Państwa na podstawie innej - nie usuniętej z obrotu prawnego - decyzji Prezydium Rady Narodowej m. W. z dnia 30 kwietnia 1953 r.) może być podstawą odłączenia działek objętych wnioskiem od dotychczasowej księgi wieczystej, założenia dla nich nowej księgi wieczystej oraz ujawnienia w niej jako współwłaścicieli, osób fizycznych wskazanych we wniosku. Sąd drugiej instancji zaaprobował bowiem pogląd Sądu Rejonowego, że wyjaśnienie wszystkich kwestii dotyczących prawa własności działek objętych wnioskiem. może nastąpić tylko w postępowaniu wszczętym na podstawie art. 10 ust. 1 u.k.w.h., zaś wpis może nastąpić na podstawie wydanego w tym postępowaniu wyroku. We wniosku o przyjęcie skargi, skarżący nie przedstawili wyводу jurydycznego, przekonującego o oczywistym w przedstawionym wyżej rozumieniu, naruszeniu prawa przez Sąd Okręgowy, stąd orzeczono, jak w sentencji. Sąd Najwyższy oddalił zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniosek uczestnika postępowania Skarbu Państwa zastępowanego przez Prokuratorię Generalną Rzeczypospolitej Polskiej o przyznanie kosztów postępowania kasacyjnego uznając, że nie zachodzą

podstawy do odejścia od reguły wyrażonej w art. 520 § 1 k.p.c., zgodnie z którą każdy uczestnik ponosi koszty postępowania związane ze swym udziałem w sprawie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 1999 r., III CKN 497/98, OSNC 2000, nr 6, poz. 116).

aj

ał